



Vas Szonja:

Egy Lány írásai

Vas Szonja: Egy lány írásai

Versek

Olvidando

...de ha egyedül a megállóban állok,
S nézem az előttem elhúzó héveket,
Habár eltakarnak a vastag ablakok,
Én látlak, s újraélem az emlékeket.

Akik kitűnnek

Köszönés nélkül mennek el mellettem,
Sötét fény csillan a szemükben.
Én már meg sem döbbenek
A sok ellenszenves tekinteten.

Olyan sokszor láttam már
Ilyen emberek arcát,

Fel sem tűnnek a tömegben,
Nem is látok másmilyent a közelben.

Lassan, de rendíthetetlenül vonulnak,
Menetelnek, mint hatalmas csapat.
Másokkal nem foglalkoznak,
Akik egyedül vannak, és magányosak.

Ők, kik különböznek tőlük nagyon,
Akiknek más a fontos, a jó,
Folyton elszörnyedve nézik,
Hogy körülöttük mi történik.

Nem találják a helyüket,
Nem értik a többieket.
Nem tudják, miért teszik ezt,
Miért döntenek romba mindent?

Magányosan járnak hosszú útjukat,
Nem kíséri őket más, csak egy fura gondolat:
„Ha ők csak minden szépet tönkretesznek,

Inkább vagyok egyedül, minthogy ebben részt vegyek.”

Keresés

A Sötétséget elűzve
Erős láng lobban fel
Szenvedő bensőmben.

Felpattan a szemem,
Felgyorsul a szívverésem,
Rájövök, el kell mennem.

Azt hittem, megváltozik minden,
Itt megtalálom, ami kell nekem,
Hogy majd megváltozik az életem.

De nem változott meg,
A fájdalom sem múlt el,
Csak még nagyobbra növekedett.

Álmaim itt nem válhatnak valóra,
Tudom, nem számíthatok semmi jóra,
El kell indulnom... Valahova...

Olyan sokáig vándoroltam már,
Most eluralkodik rajtam a fáradtság,
Nem akarom ezt folytatni tovább.

Semmi mást nem akarok, csak pihenni
És mindent, mindent elfelejteni...
Valahol... ahol nem kínoz semmi...

Nem értem...

Nem értem az embereket...
Sokat ismerek, persze,
De senkit sem annyira,